

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/841/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813218304
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3813218304.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa K. C., bytom Y., ul. M. č. XX/XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou B. s.r.o. so sídlom J., ul. G. č. XX, proti odporkyni R. C., bytom G., ul. J. O. č. XX/X, o zrušenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, o odvolaní navrhovateľa a odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. júna 2014, č. k. 7C/124/2013-303 takto

rozhodol:

Odvolačí súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žiadny z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zmenil rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 15P 115/2012-30 zo dňa 19.11.2012 tak, že znížil s účinnosťou od 22.10.2013 vyživovaciu povinnosť navrhovateľa k odporkyni, určenú titulom príspevku na výživu rozvedenej manželky zo sumy 70,- eur na sumu 24,- eur, ktoré výživné je povinný jej platiť mesačne vždy vopred najneskôr do 20-tého dňa v mesiaci. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Ďalej rozhodol, že účastníci nie sú povinní platiť trovy štátu. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ návrhom zo dňa 22.augusta 2013 sa domáhal proti odporkyni zrušenia vyživovacej povinnosti, určenej rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 15P 115/2012-30 zo dňa 19.11.2012, titulom príspevku na výživu rozvedenej manželky, s účinnosťou od 27.07.2013. Hodnotením skutkového stavu veci dospel súd k právnomu záveru, že návrh je podaný dôvodne sčasti. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 15P 115/2012-30 zo dňa 19.11.2012 bol navrhovateľ (v konaní vystupujúci ako odporca) zaviazaný platiť odporkyni (v konaní vystupujúca ako navrhovateľka) titulom príspevku na výživu rozvedenej manželky sumu 70,- eur mesačne. Procesným dokazovaním súd zisťoval, či na strane navrhovateľa alebo odporkyne došlo k takej podstatnej zmene pomerov, ktorá je dôvodom zmeny predchádzajúceho rozhodnutia. Odporkyňa podľa vyjadrenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza je naďalej, od 20.08.2009 evidovaná ako uchádzač o zamestnanie. Podľa predložených lekárskejších správ práceneschopnosť u nej trvá. Z dokazovania vyplýva, že si podala žiadosť o invalidný dôchodok, ktorá bola zamietnutá, vec je v odvolacom konaní. Navrhovateľ návrh skutkovo odôvodnil tak, že odporkyňa je schopná sama sa živiť, lebo sa pravidelne na webových stránkach zľavových portálov v súvislosti s prijímaním objednávok na rôzne kozmetické služby, objavuje jej telefónne číslo, z čoho je možné vyvodiť, že má príjem. V priebehu konania z hľadiska skutkového návrh doplnil tak, že odporkyňa pracuje na prevádzke V.. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že skutočne na uvedenú prevádzku prichádza. Štatutárnym zástupcom spoločnosti J., s.r.o., ul. Y. č. XXX/X, G., je S. C., syn účastníkov konania, ktorý je aj zamestnancom N. Slovakia, s.r.o. na trojzmennej prevádzke. Z výsluchu odporkyne a svedka S. C. vyplýva, že mu pomáha aj pri príprave jedálneho lístka, spolu chodia na nákupy surovín, potrebných na prípravu jedál. Odporkyňa uviedla, že raz za týždeň podľa zoznamu predloženého kuchárom, realizuje objednávky tovaru. V prípade, ak sa na prevádzke nachádza, prijme od zákazníka aj telefonickú objednávku na obedné menu. Z uvedených zistení vyplýva, že ak sa

odporkyňa na prevádzku dostaví, vykonáva prácu, ktorá má známky závislej práce. Z jej strany pritom ide o aktívnu činnosť (nákupy, objednávanie zásob, príprava jedálneho lístka, vyplatenie mzdy, prijatie objednávok, i keď nepravidelné, od zákazníkov na obedné menu), i pasívnu činnosť (pojem práca môže napĺňať aj pasívna činnosť), keď na prevádzke sedí a sleduje, ako sú zákazníkom poskytované služby, čo v podstate napĺňa kontrolnú činnosť. Faktom je, že nebolo preukázané, že by túto prácu vykonávala denne od 10.00 hod. do 16.00 hod., kedy je prevádzka otvorená, ale znaky závislej práce spĺňa aj práca pod 40 hodín týždenne. Ide o faktický pracovný pomer. Podľa výpisu z obchodného registra spoločnosti J., s.r.o., IČO: 46443711 S. C. je jej konateľom od 22.10.2013, v ktorej súvislosti je možné vysloviť, že od tohto dátumu odporkyňa na prevádzku V. prichádza. S poukazom na rozsah uvedených prác, na výkon ktorých potrebuje časový priestor, súd ustálil, že je to v priemere trikrát do týždňa. Ak odporkyňa uviedla, že niekedy je to denne, a niekedy len párkrát do týždňa, tak tejto intenzite zodpovedá priemer tri pracovné dni, a mzda, resp. odmena za pracovnú úlohu vo výške minimálne na úrovni minimálnej mzdy 11,64 eur (1,94 eur - hodinová minimálna mzda v roku 2013 x 2 hod. x 3 dni), čo je mesačne 46,56 eur a v roku 2014 vo výške 12,12 eur (2,02 eur - hodinová minimálna mzda v roku 2014 x 2 hod. x 3 dni), čo je mesačne 48,48 eur. Tieto sumy súd zohľadnil pri posudzovaní nároku navrhovateľa ako zmenu pomerov na strane odporkyne po zistení, že napriek dočasnej práceneschopnosti vykonáva prácu špecifikovanú v odôvodnení rozhodnutia (potencionálna schopnosť dosahovať príjem). V týchto zistených skutočnostiach, videl dôvod pre zníženie príspevku (návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti obsahuje aj návrh na jej zníženie) na výživu rozvedenej manželky na sumu 24,- eur mesačne (70 eur mínus príjem za potencionálnu schopnosť dosahovať príjem). Príspevok na výživu rozvedenej manželky súd znížil od 22.10.2013 do budúca na sumu 24,- eur mesačne a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Pokiaľ navrhovateľ v konaní tvrdil, že odporkyňa vykonáva pracovnú činnosť v súvislosti s poskytovaním rôznych kozmetických služieb, tieto tvrdenia navrhovateľa neboli v konaní preukázané. Navrhovateľ návrh na začatie konania odôvodnil ďalej tým, že aj na jeho strane je situácia zmenená do takej miery, že je namieste zmena súdneho rozhodnutia o určení príspevku na výživu rozvedenej manželky. Zmena mala spočívať v tom, že jeho manželka je od 27.7.2013 uznaná za dočasne práceneschopnú, od ktorého časového obdobia hradí sám všetky výdavky zo svojho príjmu. V priebehu konania za dôvod zmeny súdneho rozhodnutia označil to, že bola zvýšená jeho vyživovacia povinnosť k deťom R. a D.. Súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že C. C. od konca júla 2013 do konca septembra 2013 bola uznaná za dočasne práceneschopnú, následne po dobu jedného mesiaca bola vedená ako uchádzača o zamestnanie, od 02.11.2013 do 13.11.2013 pracovala v L., a od 14.11.2013 do 5.12.2013 bola opätovne uznaná za dočasne práceneschopnú. Od 5.12.2013 pracuje v P. v dvojtýždňových intervaloch. Zo svedeckej výpovede C. C. a predložených listinných dôkazov vyplýva, že počas práceneschopnosti z O. jej bol vyplatený príspevok 262,15 eur + 342,82 eur + 110,92 eur, zo Sociálnej poisťovne 90,- eur, odôvodnené potreby hradila aj zo svojich úspor 2.900,- eur, a z príjmu za prácu v L. 200,- eur. V období od 27.07.2013 do 05.12.2013 svedkyňa mala k dispozícii sumu 3.905,89 eur (262,15 eur + 342,82 eur + 110,92 eur + 90,- eur + 200,- eur + 2.900,- eur), čo je priemerne na mesiac 976,47 eur (3.905,89 eur delene 4). Navrhovateľ pritom mal príjem 665,80 eur. Práceneschopnosť C. C. v špecifikovanom období, s poukazom na ustanovenie § 71 Zákona o rodine, nepredstavuje vážnu zmenu pomerov na strane navrhovateľa ako povinného, ktorá by mohla privodiť zmenu predchádzajúceho rozhodnutia. Zo spisu Okresného súdu Prievidza č. 15P 69/2013 a č. 13C 103/2013 vyplýva, že v priebehu predmetného konania bola zvýšená vyživovacia povinnosť navrhovateľa k deťom R. a D., celkovo o sumu 70,- eur mesačne. Pokiaľ v týchto konaniach bola zvýšená vyživovacia povinnosť navrhovateľa k deťom napriek tomu, že platí odporkyni príspevok 70 eur mesačne (súd na to prihliadal), nemôže byť toto zvýšenie vyživovacej povinnosti dôvodom pre zrušenie, resp. zníženie výživného navrhovateľa k odporkyni. Pri rozhodovaní o zvýšení výživného bol pre súd v čase rozhodovania záväzný skutkový stav, v rámci ktorého bolo zistené i to, že u navrhovateľa (v konaniach vystupujúci ako odporca) došlo k zmene pomerov od doby posledného rozhodovania o výživnom k deťom spočívajúcej v tom, že odporkyni platí príspevok na výživu rozvedenej manželky 70,- eur mesačne. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 72 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine, § 163 ods. 1 O.s.p.. Účastníci si trovy neuplatnili, preto o ich náhrade súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku. Účastníci konania s poukazom na svoju finančnú situáciu (u navrhovateľa ovplyvnenú platením výživného) spĺňajú predpoklady na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, preto nie sú povinní platiť trovy štátu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a odporkyňa.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa postupoval v konaní nesprávne, nakoľko na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodil, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odporkyňa je schopná sa živiť sama a primeraným spôsobom uspokojovať svoje životné potreby. Mal za to, že v konaní bolo preukázateľne zistené, že odporkyňa na prevádzke reštaurácie V. vykonáva prácu, ktorá ma znaky závislej práce, keď pravidelne na túto prevádzku prichádza, vykonáva nákupy, objednáva zásoby, pripravuje jedálny lístok, vypláca mzdy zamestnancom, prijíma objednávky a vykonáva aj kontrolnú činnosť. Tieto práce odporkyňa pritom vykonáva aj napriek tomu, že bola fakticky uznaná za dočasne práceneschopnú. Z uvedených skutočností rovnako vyplýva, že odporkyňa je práceschopná a môže vykonávať určité pracovné činnosti a tieto aj reálne vykonáva. Skutočnosť, že odporkyňa podľa vlastného rozhodnutia tieto práce vykonáva údajne bezplatne pre svojho syna, nemôže ešte znamenať, že pokiaľ by ich vykonávala pre iného zamestnávateľa, nedosahovala by dostatočné príjmy na uspokojenie svojej primeranej výživy a táto skutočnosť nesmie byť ani na jeho ujmu. Rovnako treba osobitne posudzovať v akom reálnom rozsahu môže odporkyňa vykonávať pracovnú činnosť, nakoľko v súčasnej dobe si v podstate rozsah vykonávaných prác určuje sama, čo ale nemusí automaticky znamenať, že nie je v jej možnostiach a schopnostiach vykonávať prácu aj v širšom rozsahu. Napriek skutočnosti, že prvostupňový súd dospel k záveru, že odporkyňa napriek dočasnej práceneschopnosti vykonáva prácu - čiže má potenciálnu možnosť dosahovať príjem, nesprávne podľa jeho názoru dospel k záveru, že v jej potenciónálnych schopnostiach je možnosť dosahovať príjem len vo výške 48,48 eur mesačne. Súd totižto nebral ohľad na skutočnosť, že rozsah tejto práce, ktorú odporkyňa reálne vykonáva, je určený len na základe jej subjektívneho rozhodnutia, avšak objektívne neodzrkadľuje, či je v možnostiach a schopnostiach odporkyne pracovať aj vo väčšom rozsahu. Mal za to, že v možnostiach a schopnostiach odporkyne je dosahovať vyššie príjmy ako len príjmy v rozsahu 48,48 eur mesačne. Okrem toho odporkyňa má aj zákonnú možnosť získať ďalší príspevok na uspokojovanie svojich nevyhnutných životných potrieb (dávku v hmotnej núdzi), pričom rovnako tak túto možnosť doteraz nevyužila, nakoľko podľa vyjadrenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievdzi, o túto dávku doposiaľ nepožiadala. Ďalej poukázal na zmenu pomerov na jeho strane v porovnaní s rozhodnutím súdu o priznaní príspevku na výživu rozvedenej manželky, keď sa oženil, jeho manželka nemá stálu a trvalú prácu, a tak musí v prevažnej miere sám zabezpečovať financovanie potrieb rodiny a spoločnej domácnosti. Okrem toho v priebehu konania došlo k zvýšeniu vyživovacej povinnosti tak na mal. R. ako aj na plnoletého syna D., pričom na druhej strane preukázateľne nedošlo k zvýšeniu príjmov na jeho strane, ale len k zvýšeniu jeho výdavkov. Zdôraznil, že príjem jeho súčasnej manželky je veľmi nestály, okrem toho trpí veľmi vážnym zdravotným ochorením, kvôli ktorému by nemala vôbec pracovať. Žiadal odvolací súd, aby prihliadol na tieto okolnosti a na jeho veľmi ťaživú situáciu, keď po odpočítaní vyživovacích povinností a základných výdavkov z jeho príjmu mu nezostáva na úhradu jeho osobných potrieb ani len životné minimum. Uviedol, že v súčasnej dobe súhrn jeho vyživovacích povinností predstavuje až 60% z jeho čistého mesačného príjmu a po prípadnom znížení príspevku na výživu odporkyne na sumu 24 eur bude stále predstavovať takmer 53% z čistého mesačného príjmu, čo možno vo všeobecnosti považovať za neprimerané. Pokiaľ došlo k zvýšeniu výživného na nezaopatrené deti, poukázal na to, že v dôsledku podstatnej zmeny okolností na ich strane akceptoval zvýšenie tohto výživného; okrem toho vyživovacia povinnosť rodičov k deťom má vždy prednosť pred inými výdavkami v zmysle § 62 ods. 5 Zákona o rodine. Vzhľadom k týmto skutočnostiam navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zruší povinnosť platiť odporkyni príspevok na výživu rozvedenej manželky v celom rozsahu.

Odporkyňa v podanom odvolaní uviedla, že nesúhlasí so znížením príspevku na výživu rozvedenej manželky zo sumy 70 eur na sumu 24 eur mesačne. Tvrdenia navrhovateľa o vykonávaní pracovnej činnosti z jej strany boli nepravdivé. Uviedla, že počas svojej práceneschopnosti nikde nepracovala a nepoberala žiadny príjem. Poukázala na to, že odporca je ženatý, pracuje spolu s jeho terajšou manželkou, takže majú dva platy. Uviedla, že bojuje s existenčným problémom ako prežiť s ich spoločnou dcérou. Od rozvodu, ktorý ťažko nesie a ktorý ju poznačil, sa lieči u psychiatra, neurológa a iných lekárov, bola hospitalizovaná, je dlhodobo PN a zatiaľ nie je schopná sa sama živiť. Uviedla, že pokiaľ bola zdravá, dokázala pracovať a mať tri práce naraz aj počas materských dovolení, pričom je matkou štyroch detí. Návrh na určenie výživného zo strany odporcu nepodala z dôvodu vypočítavosti, ako sa to snaží prezentovať navrhovateľ, ale len z dôvodu, že nebola schopná sama sa živiť.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporkyne písomne nevyjadril.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že od posledného pojednávania sa jej zdravotný stav zhoršil, naďalej je PN a nie je momentálne v jej silách, aby sa sama užívala. Poprela tvrdenia navrhovateľa uvedené v odvolaní, že nepožiadala o dávku v hmotnej núdzi, keď na ÚPSVaR Prievidza jej oznámili, že jej nemôžu poskytnúť žiadnu finančnú podporu. Žiadala súd, aby vyžiadal od odporcu výpisy zo všetkých bánk za rok 2011 a 2012, pretože odporca zatajil peniaze.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa a odvolanie odporkyne nie sú dôvodné.

Odvolací súd preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom a odporkyňou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Za daného stavu si osvojil dôvody napadnutého rozsudku v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a v celom rozsahu na ne poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva:

Podľa § 72 ods. 1 Zákona o rodine rozvedený manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, môže žiadať od bývalého manžela, aby mu prispieval na primeranú výživu podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Súd prvého stupňa sa týmito zásadami pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľa o zrušení príspevku na výživu rozvedenej manželky v danej veci dôsledne riadil. Súd prvého stupňa vykonal všetky dôkazy významné pre rozhodnutie v súlade s § 132 O.s.p., vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na to, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania. Súd prvého stupňa sa vysporiadal s námietkami navrhovateľa i odporkyne uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili obranu v prevažnej miere už v priebehu konania pred súdom prvého stupňa a navrhovateľ a ani odporkyňa v odvolaní neuviedli žiadne relevantné skutočnosti majúce za následok iné rozhodnutie o znížení príspevku na výživu rozvedenej manželky. Aj odvolací súd po preskúmaní veci dospel k totožnému právnemu záveru ako súd prvého stupňa, že na strane odporkyne došlo k zmene pomerov v porovnaní z predchádzajúcim súdnym rozhodnutím, ktorá odôvodňuje zníženie príspevku na výživu rozvedenej manželky. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že odporkyňa je naďalej, od 20.08.2009 evidovaná ako uchádzač o zamestnanie, pričom podľa predložených lekárskejších správ, práceneschopnosť u nej trvá. Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa však bolo preukázané, že odporkyňa od 22.10.2013 napriek dočasnej práceneschopnosti vykonáva prácu na prevádzke reštaurácie V., ktorá má znaky závislej práce, keď pravidelne na túto prevádzku prichádza, vykonáva nákupy, objednáva zásoby, pripravuje jedálny lístok, vypláca mzdy zamestnancom, vykonáva aj kontrolnú činnosť. I keď odporkyňa tvrdila, že uvedenú prácu vykonáva bezodplatne, súd prvého stupňa správne ustálil potenciálnu schopnosť odporkyne dosahovať príjem, ktorý určil na úrovni minimálnej mzdy vo výške 46,56 eur mesačne v roku 2013 a vo výške 48,48 eur mesačne v roku 2014. Tieto sumy súd prvého stupňa správne zohľadnil pri posudzovaní nároku navrhovateľa ako zmenu pomerov na strane odporkyne po zistení, že napriek dočasnej práceneschopnosti vykonáva prácu na prevádzke svojho syna, kam dochádza približne tri krát do týždňa na dve hodiny. V týchto zistených skutočnostiach potom súd prvého stupňa správne videl dôvod pre zníženie príspevku na výživu rozvedenej manželky zo sumy 70 eur mesačne na sumu 24 eur mesačne. Pokiaľ navrhovateľ v podanom odvolaní namietal, že v potenciálnych schopnostiach odporkyne je dosahovať vyšší príjem než k akému záveru dospel súd prvého stupňa, k tomu je potrebné uviesť, že tieto svoje tvrdenia žiadnym dôkazom nepreukázal. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že odporkyňa má vážne zdravotné problémy, jej psychický stav nie je kompenzovaný, v súčasnosti nie je schopná sústavného zamestnania. Z týchto dôvodov boli odvolacie námietky navrhovateľa nedôvodné. Pokiaľ navrhovateľ dôvodil, že na jeho strane došlo k zmene pomerov v tom, že príjem jeho súčasnej manželky je nestály, keď manželka trpí vážnym zdravotným ochorením, k tomu je potrebné uviesť, že pre rozhodnutie vo veci je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 154 ods. 1 O.s.p.). Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že manželka

navrhovateľa v čase rozhodovania súdu prvého stupňa bola zamestnaná, pracovala ako opatrovatelka v dvojtyždňových intervaloch v P. s mesačným príjmom cca 770 eur netto. Rovnako neopodstatnené boli aj ďalšie odvolacie námietky navrhovateľa, že okrem odporkyne má vyživovacie povinnosti k nezaopatreným deťom D. a R., keď z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že v konaniach o zvýšenie výživného k deťom účastníkov R. a D. bola zohľadnená tá skutočnosť, že navrhovateľ platí odporkyni príspevok na výživu rozvedenej manželky vo výške 70 eur mesačne. Pokiaľ odporkyňa v podanom odvolaní namietala, že počas práceneschopnosti nikde nepracuje a nepoberá žiadny príjem, tieto jej tvrdenia nebolo možné zohľadniť, nakoľko ako už bolo vyššie konštatované, v konaní pred súdom prvého stupňa bolo preukázané, že na prevádzke reštaurácie svojho syna V. vykonáva prácu, ktorá má znaky závislej práce a v jej potencióálnych schopnostiach je dosahovať príjem vo výške cca 48 eur mesačne. Tá skutočnosť, že odporkyňa tieto práce vykonáva podľa jej tvrdenia bezodplatne pre svojho syna, nemôže byť na úkor navrhovateľa, a preto pri skúmaní jej schopností a možností bolo potrebné vychádzať z jej potencióálnej schopnosti dosahovať príjem. Odvolacie námietky odporkyne proti rozsudku súdu prvého stupňa z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za opodstatnené.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania vzhľadom na ich úspech a neúspech v odvolacom konaní.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.